

Een stukje Historie van de familie Kodden wil ik jullie hierbij niet onthouden.

Ter ere van haar 55 jarig Huwelijk - 4 mei 1977 – heeft Dina Kodden - Mulder geschreven :

GEDICHT VAN DE BRUID

Voor 55 jaar
Stonden we in Vilsteren voor het altaar
Mannes stond trots aan mijn zij
Maar ik stond er verlegen bij
Ik wist niet waar ik aan begon
En draaide me nog weleens een keertje om
De pastoor had een heel verhaal
Waar we ons aan moesten houden, ja reken
maar!
Mijn ouders waren reuze blij
Dat ze een schoonzoon hadden op de
boerderij
Mijn vader kon het niet meer aan
dus was het Mannes: Pak maar aan!!
We werkten samen hand in hand
Met het melkjuk op de schouders naar het
land
Het waren allemaal geen rozen
De doornen kwamen ook weleens
aangevlogen
We waren nog geen twee jaar getrouwd
Toen werd ons huwelijk opgebouwd.
Onze eerste Rika kwam erbij
Die maakte leven in de brouwerij!
Maar ach, ze was nog maar net 3 jaar...
Toen ging ze weer van ons heen.
Maar toen hadden we Jan en Dik ook al
En die hielden ons op de been!
Na een jaar kwam Marie
Toen hadden we er weer een zusje bij
We hebben haar nog lang "Onze Zus"
genoemd
Totdat ze de kinderschoenen was uitgegroeid!
Toen kwam er weer een jaar van verdriet
Toen ons Opa Mulder verliet.
Hij was wel 80 jaar,
Maar we misten hem toch maar
Het jaar daarop maakte ons weer blij
Toen kwam Herman in de rij!
Hij heeft het met Gretha erg naar z'n zin
En op het kampeerterrein is hij er ook wel in.
Toen kwam Johan; die keek al gauw de wereld
in,
En dacht: ik duik het zeegat in!

Daarna kwam onze tweede Rika...
Een heel klein ding
Maar ze mag er wezen, zegt haar Wim!
Toen kwam nog een heel leuk jochie
Maar die zag het niet in..
En die vloog onmiddellijk de hemel weer in!!
Dan kwam Wim, een forse knaap
Die staat bij de ziekenwagen heel paraat.
Een taxi is er ook wel bij
Als je je niet zo zó voelt,
Bel dan even de Roef!!
Toen kwam Bernard, en die durfde het aan...
Om onze boerderij te laten bestaan
Hij bouwde er een fijn huisje bij
En maakte van de oude een kampeerboerderij
Dan kwamen nog Frans en Henk
En een meisje op het end.
Zo hadden we een mooi getal
Ze vormden samen een elftal!
De voetbal vloog weleens door het raam
Maar Pa die deed daar wel wat aan!
Mijn moeder heeft dit allemaal meegemaakt
En ze was ook nog zo bang dat Jan niet weer
uit Indië kwam.....
Ze zei: als ik dat nog beleven mag,
Dat hij goed en wel weer komt voor de dag.
Ze heeft het mogen beleven
En na een jaar is ze op 87-jarige leeftijd
overleden.
Ze heeft veel voor ons gedaan,
We danken haar in Jezus naam.
Nu zijn we met zo'n 60 bij elkaar...
Het is een schilderstuk voorwaar
We hopen ook nog ons diamanten-feest te
vieren;
Maar dat ligt in het verschiet....
Het kan wel, of het kan niet!!!!
Als ge ons nog eens bezoeken wilt, kom
hierheen!
We wonen nog steeds op Bergpad nummer 1!
De banketbakker hebben we naast de deur
Die stelt u heus niet teleur !
Henri gaat handig met de slagroomsput om
En Marietje kijkt er niet meer naar om!

*